

Kirkeinspektionen erkjendte ham for at være en respektabel og i alle Henseender hæderlig ung Mand og kjendte ham som den, der stod i et meget nøie, — jeg kan sige — inderligt Forhold til en stor Del af Byens Familier paa Grund af, at han er Musiklærer i Byen. Spørgsmaalet bliver da dette: Er Nykjøbing heldig stillet, eller er den unge Mand, der har faaet Embedet, heldig stillet ved at komme i et saadant Forhold? Jeg tror det ikke. Og med Hensyn til, at man forlangte, at en saadan Mand skulde indgive Ansøgning, var dette da fra Stiftsøvrighedens Side begrundet i, at man ikke fandt, at Vedkommende, som Kirkeinspektionen havde indstillet, havde tilstrækkelige Kvalifikationer? Jeg tror det ikke. Jeg tror ikke, at Stiftsøvrigheden og navnlig her i dette Tilfælde Biskoppen skulde være i Besiddelse af en saa ubestemt musikalsk Indsigt, at han skulde kunne sige, at de Anbefalinger, som Vedkommende har faaet, ikke skulde være tilstrækkelige, og dem har han dog faaet af den bekendte, ja man kan sige berømte Mathison-Hanson og Professor Berggreen, en Mand, som jo ogsaa er meget anset her i Kjøbenhavn. Jeg kan, som sagt, ikke tro, at Stiftsøvrigheden skulde have en saa stærk musikalsk Indsigt, at den kan sige: Disse Anbefalinger ere ikke tilstrækkelige, vi maa have en endnu dygtigere Mand, og jeg kan ikke tro, at der skulde have været Anledning til at ønske, at den unge Mand, der nu har faaet Embedet, skulde indgive Ansøgning om dette Embede. Jeg har en Mening om, at der laa en anden Lante til Grund, men jeg tør ikke paastaar denne Lantes Berettigelse. Der er to Musikforeninger i Byen, den ene Musikforening — kan jeg sige — omfatter Byens og Omegnens Honoratores, og man troede det da nødvendigt — saaledes siges der — at faae en rigtig dygtig Mand, som har faaet en høiere musikalsk Uddannelse, for at han kunde lede denne Musikforening. Man er meget tilbøjelig til at mene, at dette skulde være Grunden til, at der blev rettet denne Opfordring til den unge Mand om at søge Embedet; i alt Fald synes Sagen meget forunderlig, det kan ikke negtes; Kirkeinspektionen er enig om at indstille en Mand med de bedste Anbefalinger, der kunne ønskes, Liden er udløben, det er for sildigt at indgive Ansøgning, og saa kommer Stiftsøvrigheden og forlanger, at Kirkeinspektionen skal godkjende dens Indstilling. Dette er for mig høist forunderligt; men efter at have hørt den høitærede Minister kan jeg forstaa det, idet den høitærede Minister ikke vil forstaa Reskriptet af 17de April 1739 saaledes, at Kirkeinspektionen har Ret til at kalde, men at Retten tilkommer Stiftsøvrigheden. Naar den høitærede Minister med rene og klare Ord har sagt, at Sagen var henstillet til Ministeren, og at det er ham, der kan træffe Afgjørelsen, saa skal jeg minde den høitærede Minister om, at der er stor Forskel paa at hen-

stille en Sag til Ministerens Afgjørelse og at henstille et Valg til Ministerens Afgjørelse. Da Kirkeinspektionen ikke kunde værges sig mod alle de Hindringer, som Stiftsøvrigheden lagde dens Indstilling i Veien, er det meget naturligt, at den siger: Vi indstille Sagen til Ministerens Afgjørelse, efter at der har været forskjellig Brevveksling mellem Kirkeinspektionen og Stiftsøvrigheden, hvori man har hævet sin Opfattelse af Reskriptet af 17de April 1739. Man henstiller Sagen til Ministerens Afgjørelse, men man henstiller i Virkeligheden ikke Valget til hans Afgjørelse. Jeg kan saa godt forstaa den høitærede Ministers Stilling, naar han ikke vil indrømme, at Kirkeinspektionen har nogenjomhelst Kaldelsesret. Men hvad skal saa egentlig Kirkeinspektionen gjøre disse Indstillinger for? Thi har den ikke Kaldelsesret, saa har den i Grunden heller ikke Indstillingsret. Jeg kan kun forstaa Reskriptet af 17de April 1739 og de derefter følgende Reskripter, som referere sig dertil, saaledes at Kirkeinspektionen har at iagttage alle fornødne Hensyn; man maa i denne Sag, for at Stiftsøvrigheden kan føre den fornødne Kontrol, referere til den. Det er stadig min Overbevisning, at Reskriptet af 17de April 1739 — den høitærede Minister drog min Opfattelses Rigtighed i Tvivl, — tydelig udtaler, at visse Magistratspersoner have tilvendt sig disse underordnede Embeder. I det de altsaa have tilvendt sig dem, er det jo dog en given Ting, at selv kunne de ikke udføre dem, men maa tage Folk til at udføre dem, medens de selv tage Lønnen. Læser man Reskriptet, ser man tydelig, at de have tilvendt sig disse Embeder; man vil imidlertid ikke tage Embederne fra dem, førend selve Hovedembedet bliver ledigt. Men naar det bliver ledigt, saa skulle Magistratspersonerne ganske vist besætte disse Embeder, men under Stiftsøvrighedens Kontrol. Der kan efter min Overbevisning ikke ligge nogen anden Mening i Reskriptet af 17de April 1739; men jeg hører jo nu, at den høitærede Minister har en anden Mening. Det, som jeg saaledes vil slaa fast, er, at dette Spørgsmaal i saa Fald kommer til at trænge til Rigsdagens Opmærksomhed; thi dersom det er Tilfældet, hvad den høitærede Minister har sagt, at det er Stiftsøvrigheden, der kalder, og at Kirkeinspektionen ikke har nogen Ret dertil, saa er det virkelig nødvendigt, at denne Sag bliver Gjenstand for Rigsdagens Opmærksomhed, for at vi kunne give Byerne den tilstrækkelige Indflydelse, som vi to vil være heldig i den Henseende. — Førend jeg slutter, skal jeg gjentage, hvad jeg sagde overfor den høitærede Minister, nemlig at han ikke maa gardere sin Stilling bagved den Udtalelse, at man ubetinget har overgivet Sagen til Ministerens Afgjørelse. Nei, det, som er overgivet til Ministerens Afgjørelse, er Spørgsmaalet om Kompetencen, men det er sandelig ikke Valget.